

Зашто волим Бујановац?

Свако воли свој град. Мој град је Бујанова Кад изговорим ту реч, пуно је сећања и лепих успомена. То је мој град. Град који зна да ме расплаче, насмеје... Град који има душу.

Бујановац је мултиетнички град у коме живе Албанци, Роми и Срби. Због тога га посебно волим.

Свако би рекао да је пун мржње и предрасуда, али НЕ! Он је пун љубави, топлине, разумевања наде и жеље, он је отворен да прима све оне чија су и срца отворена. Има он места и за Мађаре, Румуне, Немце, Аустријанце!

У суштини ја ни не волим велике градове. Људи ме у њима подсећају на роботе. Стално негде журе, трче, немају времена ни за осмех. Не примећују друге људе. Као да су прошли поред бандере. Не, не би ме погледали ни да го шетам поред њих, опонашајући некакву животињу!

А у Бујановцу, у том граду пуном ведрине, опуштености, овде ме сви знају! Чак и да ме заиста не знају, опет ме знају, мене или моју сестру, мајку, оца, комшиницу... А и ја знам све њих и заиста уживам што је то тако.

Можда нема толико тога да се ту види, али ја не мислим о томе. Ја га, као и све остало у животу не волим због материјалних ствари, него због помисли да сам ту, у њему, да корачам његовим улицама, похађам његове школе, причам са његовим људима... Волим га због његовог малог парка у коме проводим време са другарима, волим га због оног малог зида у дворишту школе на коме смо се сви потписали и због кога умало да нас директор сурово казни... Волим га и због једне мале девојчице.

Не, можда заиста нема толико занимљивих ствари као у другим градовима, па чак и државама, вероватно зато што је туђе увек боље, лепше, слађе, занимљивије... Свестан сам ја тога, али ја свој Бујановац не бих мењао ни за целу Америку. А био сам, није да нисам посећивао друга места, како домаћа, па и она у иностранству. Све је то лепо, али мој је топли дом у Бујановцу. Њему се увек вратим.

Данас све више људу напушта овај град и одлазе у веће. Питам се да ли је могуће да не осећају исто што и ја, оно о чему сам управо говорио!? Али негде у дубини душе, убеђен сам да ипак не могу да оду од свих оних лепих дана, тренутака, успомена... и да као и ја, Бујановац носе у срцу, дишу његовим плућима!

Не, не могу све да опишем... А много је речи које би стале на овај папир зашто је мој град мени толико драг. То треба доживети! Он је једноставно у души, греје ми срце!

Арбен Идић